

Хімія кохання

КУПИТИ

Про книгу

Анна Елліс — дивакувата, геніальна та безнадійно закохана у свого боса, Крейґа Кімбелла. Підкорити його — те ще завданнячко, навіть для такої талановитої хімікині. На допомогу приходить зведений брат Крейґа — Марко, гендиректор компанії. Він як ніхто знає Крейґа та його азартний норов: той хоче мати все, що має Марко. І це може спрацювати у випадку Анни, якщо вона готова до такої гри.

Усе, що потрібно зробити Анні та Марко, — це прикинутися закоханими й дати волю пліткам. Якщо експеримент спрацює, ревний Крейґ з'явиться і подарує Анні її омріяне, щасливе життя. От тільки Марко не такий, яким хоче здаватися... І з кожним фальшивим побаченням почуття Анни стають запаморочливо реальними.

Це все хімія — непередбачувана, захоплива, а іноді й вогнебезпечна. Якщо Анна й Марко справді закохані, хто вони такі, щоби сперечатися з наукою? Рейтинг 3,93 на Goodreads із понад 25,8 тис. оцінок. Рейтинг 4,2 на Amazon із понад 23,2 тис. оцінок. STEM роман The Chemistry of Love містить чисельні алюзії та відсилки на попкультуру.

Розділ 1

У цьому житті я не переношу трьох речей: запізнення, помаранчевого кольору й миття мензурок після приготування безводних продуктів (якби ви знали, як тяжко відмивається той віск).

Я запізнювалася на роботу, і єдиним, що могло зіпсувати мій день іще більше, було б завдання створити бальзам для губ. Помаранчевий бальзам для губ.

Мій бос уже, мабуть, з'їжджав із глузду. І він точно збирався влаштувати з мого запізнення сцену, поки я стояла б і тихенько кліпала б на нього... Я захитала головою.

Ні. Можливо, мені вийде якось проскочити, щоби Джеррі нічого не помітив.

Навіть у думках цей план звучав доволі нереалістично.

Щось точно мало піти не так. Як завжди.

На рецепції охоронець навіть не запитав у мене перепустки. Зазвичай я зупинялася, щоби трішки потеревенити з Денієлом, але цього разу я була дуже заклопотана виконанням ролі метушливого Білого Кролика з «Аліси в Дивокраї».

Я дуже-дуже запізнилася. А я ніколи не запізнювалася.

Відчувши щось недобре, Денієл нахмурих брови. Я вже чекала на якісь дотепи, але натомість він просто всміхнувся мені.

— Доброго ранку, Анно, — привітався чоловік і пропустив мене далі.

— Доброго, — намагаючись не зашпортатися у своїх двох дорогою до ліфта, відповіла я.

Коли двері нарешті відчинилися і я зайшла в кабінку, у голові знову зринули бабусині слова. Вона помітила, що я барюся, і промовила: «Запізнення — це вияв неповаги до себе й колег. Навіть якщо ви працюєте у своїй іграшковій лабораторії».

Від цього спогаду я тяжко зітхнула. Хай що вона думає, це все ж таки дуже навіть справжня лабораторія, та їй не намагалася виявляти

жодної неповаги. Ну подумаєш, трішки проспала в перший робочий день після двотижневої відпустки, що пролетіла немов коротка мить.

В один день я йшла з роботи в передчутті, що на мене чекають попереду сотні годин вільного часу, і не встигла оговтатися, як уже святкувала настання нового року, переглядаючи трансляцію з Таймс-сквер на допотопному телевізорі в колі своїх бабусі й дідуся. Дідусева улюблена папужка, Пір'інка Локлір, раз у раз повторювала: «З Новим роком! З Новим роком! З Новим роком!» — і я раптово усвідомила, що зовсім не так уявляла своє життя.

Моє притлумлене відчуття невдоволення було частково пов'язане з постійними бабусиними коментарями про те, що я стала хімікинею-косметологинею (або, як вона любила це називати, марно отримала диплом про вищу освіту, щоби гратися в «мензурки») замість обрати серйозну роботу, наприклад, науковиці-екологині.

Якою вона й працювала.

Насправді мене влаштовувала моя професія. А от до лабораторії, у якій я працювала, були питання. Хай що хто казав, але це справжня лабораторія, хоч і з купою недоліків. Звісно, ця робота мала свої переваги. Як-от моя колега-хімікня і за сумісництвом найкраща подруга Каталіна Діас. Вона працювала там уже пів року (я — чотири роки) й була єдиною колегою жіночої статі в моєму відділі, що дуже вплинуло на міцність нашої дружби.

Ну ще, звісно, вплинув спільний захват «Володарем перснів» і всією ботанською культурою загалом.

Але робота в «Майнкс косметікс» не зовсім справджувала мої сподівання. Я мала стільки нових ідей, стільки запалу, проте мій начальник Джеррі бракував усі мої пропозиції.

Він був із тих, хто приходить на роботу в костюмі-трійці під накрохмаленим лабораторним халатиком замість одягнути щось зручне, як усі нормальні люди. А ще за ним завжди вчувався шлейф їдконого формальдегіду. Навіть ця його характеристика вже багато про що свідчила.

Потяг до інновацій явно не був його сильним боком, хоча чувак і працював у відділі наукових досліджень і розробок.

У відділі, який очолював наш віцепрезидент-красунчик Крейг Кімбелл.

Від однієї думки про нього в моєму животі починали пурхати тисячі метеликів, а сама я млосно зітхала. Високий, білявий, ясноокий, він був хорошим і веселим, що остаточно зводило мене з розуму.

За будь-якої нагоди Каталіна завважувала, що в нас із Крейгом не було жодної бесіди тривалістю понад десять хвилин, але навіть це не завадило мені втріскатися у нього по самі вуха. Я завжди відчувала, що між нами є глибинний зв'язок. Мені тільки треба було набратися сміливості, щоби знову з ним заговорити.

Можливо, варто йому розповісти про мрію створити власну косметичну компанію, де я вільно експериментуватиму з усіма можливими компонентами.

Займатимуся чимось на кшталт нейрокосметики. Мене дуже зацікавила ідея про те, що, накладаючи косметику на обличчя, можна впливати на нервову систему й так змінювати настрій: заспокоювати чи, навпаки, робити людину енергійнішою.

Саме через це я так забарилася. Засиділася допізна, читаючи статтю німецького біохіміка про катіонні канали транз'єнтного рецепторного потенціалу й те, як стимуляція цих каналів може пришвидшувати загоєння ран і регенерацію шкіри.

Страшно цікава штука.

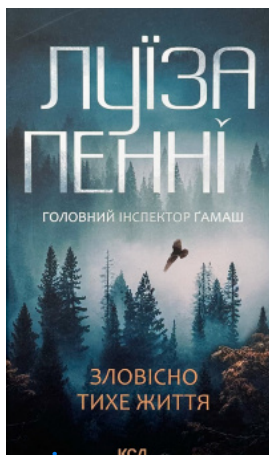
Двері ліфта прочинилися, і я вийшла в лобі на нашому поверсі. Під флуоресцентним світлом ламп я попрямувала до лабораторії.

Що більше думала про нейрокосметику, то більше хотіла нею займатися. Я могла б експериментувати в домашніх умовах, однак для цього мені треба було придбати ультразвуковий змішувач, найдешевша версія якого коштувала три тисячі доларів.

Яких я не мала.

Можна спробувати попросити Джеррі дозволу залишатися в лабораторії після робочого дня, але він точно на це не погодиться.

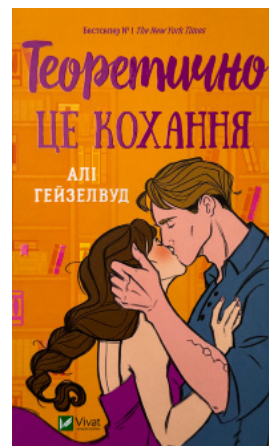
Рекомендована література

Зловісно тихе життя
(кн. 1)

Закладка-скріпка

Теоретично це кохання
(з ілюстрованим зрізом)

Шах і мат (з
ілюстрованим зрізом)

Останній лист

Фатальне
благословення. Книга 2

Перейти до категорії
Ромком

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ